

νει, διὰ τῆς βίας, Σοφ. Ο. Κ. 842, Εὐρ. Βάχχ. 953· λόγῳ τε καὶ σθένει, μὲ λόγον καὶ μὲ δύναμιν σωματικῆν, Σοφ. Ο. Κ. 68· οὕτως, ὑπὸ σθένους Εὐρ. Βάχχ. 1127· παντὶ σθένει, μὲ δυνάμει τῶν δυνάμιν, Σοκρ. 5. 23, Πλάτ. Νόμ. 646Α, κτλ., — ἡ μόνη φράσις, ἐν ᾗ ὁ περὶογράφος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἴδε κατωρ. III. 2) μετέπειτα, ἰσχύς, κράτος, δύναμις παντὸς εἶδους ἠθικῆ τε καὶ φυσικῆ, ἀνάγκη Αἰσχύλ. Πρ. 105· τῆς ἀληθείας Σοφ. Ο. Τ. 369· ἀγγέλιον σθ., ἡ δύναμις ἢ τὸ κύριον αὐτῶν, Αἰσχύλ. Χο. 849· μετὰ γενικ. τοῦ ἀντικειμένου, ἀγωνίας σθ., ἰσχύς πρὸς ἀμίλλαν, πρὸς ἀγῶνα, Πινδ. Π. 5. 151· εἰ σθ. λάβοιμι, ἐν εἰσὼν ἀρετῆν δύναμιν, Σοφ. Ἠλ. 333, πρβλ. 348· κτλ.

II. στρατιωτικὴ δύναμις, στρατεύματα, ὡς τὸ δυνάμεις, Ἰλ. Σ. 274· ἐπελθῶν οὐκ ἐλάσσονι σθ. Σοφ. Αἴ. 438. 2) μεταφορ., ὡς τὸ Λατ. vis, ἀντὶ τοῦ coria, ἀφροῦνα, θαψίλειτα, σθ. πλούτου Πινδ. Ι. 3. 3· ὕδατος, νικητοῦ δ' αὐτ. ἐν Ο. 9. 77, Ἀποσπ. 74. 8. III. ἐν περιφράσει ὡς τὰ βίη, ἴς, μένος, οἶον, σθένος Ἰδομενεῖος, Ὀρίωνος κτλ., ὡς Ἰδομενεὺς αὐτῶν, ὡς Ὀρίων κτλ., Ἰλ. Ν. 248, Σ. 486, Ἡσιοδ., κλ. σθ. Ἰππιων, Ἰππιον δ' αὐτ. ἐν Ἀοσπ. Ἠρ. 97, Πινδ. Π. 2. 22· κτλ.— τὸ παρά Πλάτ. ἐν Φαῖδρ. 267C, Χαλκιδιονίου σθ. εἶναι εἰρωνικόν. — Καθ' Ἠσχύ.: σθένος· δύναμις, βία, ἰσχύς.

σθένω, ἐνισχύω, σθενώσσει· ἐνισχύσει, δυναμώσσει· Ἠσχύ.— Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατηρήσ. σ. 85) σθενούην ἀδόκιμον ἀντὶ ἰσχυρὸν ποιεῖν.

σθένω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., βῆμα τραγ. ἀπαντῶν καὶ πρὸς τοὺς μεταγεν. Ἐπιχ. καὶ παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 11. 31· (σθένος). Ἐχω ἰσχύν, δύναμιν, εἶμαι ἰσχυρὸς ἢ δυνατός, οὐκ ἂν σθένοντά γε... ἔϊλέν με, ἐν τῇ δυνάμει μου, Σοφ. Φιλ. 947· σθενόντων βρραχιδίων Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 312· μετὰ δοτ. τρόπου, σθ. χερῖ, ποσὶ, εἶμαι ἰσχυρὸς τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας, Σοφ. Ἠλ. 998, Εὐρ. Κύκλ. 651, Ἀλκ. 267· ὡσαύτως, σθ. μάχη, χρήματι δ' αὐτ. ἐν Ἀποστ. 1035, Ἠλ. 939· σθένοντος ἐν πλούτῳ Σοφ. Αἴ. 488· σὺν μετὰ δοτ. ἐπιθέτ., μέγα, μεῖζον σθ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 938, Πρ. 1013· οὐδέην σθ. Σοφ. Ο. Κ. 846· ὅσον σθ., quantum valet, Αἰσχύλ. Εὐμ. 619· τοσοῦτον σθ. Σοφ. Αἴ. 1062· ὅσονπερ ἂν σθ. δ' αὐτ. ἐν Ἠλ. 946, πρβλ. Τρ. 927· εἰς ὅσον σθ. δ' αὐτ. ἐν Φιλ. 1403. 2) ἔγω ἰσχύν ἢ δύναμιν, εἰ τις ἄλλος ἐν πόλει σθ. δ' αὐτ. ἐν Ο. Κ. 456, πρβλ. 734· οἱ κάτω σθένοντες, οἱ κυβερνῶντες κάτω, οἱ κάτω θεοί, Εὐρ. Ἐκάβ. 49. 3) ἐπὶ πραγματικῶν, σθένουσα λαμπρὰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 296· ἀσπραταῖσι λαμπρῶν σθένει δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 383. 4) μετ' ἀπαρεμφ., ἔγω ἰσχύν ἢ δύναμιν, εἶμαι ἰκανός, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετ' ἀρησ., οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθ. Σοφ. Ο. Τ. 17· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθ. αὐτόθι 1486· οὐ γὰρ ἂν σθένει... ἔρπειν δ' αὐτ. ἐν Ο. Κ. 501, πρβλ. 256, 1345, Αἴ. 165, κτλ.· σιγᾶν οὐ σθ. Εὐρ. Ι. Α. 655· παραλειπομένη τῆς ἀπαρεμφ., τὸδ', εἰπερ ἔσθενον, ἔδρων ἂν Σοφ. Ἠλ. 604· εἰμι... ὄποιερα ἂν σθ. δ' αὐτ. ἐν Αἴ. 810, κτλ. 5) μετ' αἰτ., βάρος οὐκέτι χεῖρες ἔσθενον Ἄνθ. Π. 9. 93.

σιά, Λακων. ἀντὶ τοῦ θεά, Ἀριστοφ. Λυσ. 1263, 1320. σιαγόνιον, Ἴων. σιηγ-, τὸ, ὑποκορ. τοῦ σιαγῶν, Ἰπκ. 469. 32, Ἐβδ. (Δευτ. ΙΗ' 3). σιαγονέτης μῦς, ὁ, ὁ μῦς τῆς σιαγόνος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 97. σιαγῶν, Ἴων. σιηγῶν. -όνος, ἢ, τὸ σιαγόνιον, τὸ δασυτὸν τῆς σιαγόνος, Ἰπκ. Ἐπιδ. τὸ Γ', 1096, Σοφ. Ἀποσπ. 114, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 278· κινεῖται δὲ τοῖς.. ζώοις ἅπασιν ἢ κάτωθεν σ., κτλ., Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 4, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 11, 10.— πρβλ. ὕαγῶν.

σιάδες· θυσίαι παρὰ Λάκωνας Ἠσχύ. σιαίνω, σιχαίνω, προεῖναι ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τινα, μετ' αἰτ., Σχόλ. εἰς Λοκκ. Νεκρ. Διαλ. 10. 9.— Παθητ., ἀφ. ἐσιάνθησθ. ἐσιγᾶθηκα, Ἠσχύ. καὶ Ἐκκλ. — Πρβλ. Λοκκ. Ἐρμῶντ., ἐνδ' ἄνωτ. σιαλένωρις, -ίδος, ἢ, = σιαλέλις, Καλλ. παρ' Ἠσχύ. σιαλέζω ἢ σιαλ-, (σιαλον) ἐτάγω σιαλον, σιαλιέζω, Ἰπκ. Προρρ. 77· σιαλιζὼν ἦχος, κινῶν τὸν σιαλον, αὐτόθι, Ἠσχύ. σιαλικός, ἢ, ὄν. (σιαλον) δ' ἀνήκων εἰς σιαλον, Γλωσσ. σιαλις, -ίδος, εἶδος πενηθοῦ, Ἀθῶν. 392F.— Καθ' Ἠσχύ.: σιαλις· βλέπων Ἀχαιοί.. σιαλιστὸς ἢ σιαλ-, ὁ, δὲ σιαλιζειν, σιάλισμα·, ἔκκρισις σιαλοῦ, Γαλην., Ρούφορ, κλ. σιαλιστήριον ἢ σιαλ-, τὸ, μέρος τοῦ χαλικοῦ, ἐφ' οὗ καταπίπτει τὸ σιαλον, Γεωπ. 16. 1, 12. σιαλιτής ἢ σιαλ-, οὐ, ὁ, = σιαλικός, μῦς Ἀνέκδ. Ὄξω. 3. 136.

σιᾶλον ἢ σιέλον, τὸ, (πρβλ. βυλος, ὑελος, πεύαλος, πτεύαλον) — σάλω, Ἰπκ. Ἀφ. 1259, Φερεκρ. ἐν Κοριαννοῖς 3, Ξεν. Ἀτόμν. 1. 2, 54· σιάλω παιδιά παραλείπειν Δημόκρ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητορ. 3. 4, 3' — ἐν Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2, Ἐβδ. (Ἠσαφ. Μ', 15) σιέλον εἰς διορθώσεως. II. ὡσαύτως = μύξα, κόρυζα, Ἰπκ. 251. 36' πρβλ. σιαλός (ἐπιθετ.).

— (Πρβλ. Λατ. salina· Ἀρχ. Σκανδιν., Ἀγγλο-Σαξον., καὶ Ἀρχ. Γερμαν. slinn· Σλαβ. slina — ὁ Κούρτ. ἀναφέρει καὶ τὸ σιαλός εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν— πρβλ. καὶ τὸ σιαλάοις). σιαλοπάλλωτος· ὁ παράλλωτος καὶ ἀνόητος Ἠσχύ. σιαλο-ποιός, Ἴων. σιαλοπ-, ὄν, ὁ παράγων σιαλον, Ξενοκρ. π. Ἐνυδρ. § 47.

σιᾶλω, ὁ, παχὺς χοῖρος τρυφερός, Ἰλ. Φ. 3(3), Ὀδ. Β. 300, Υ. 163· ὡσαύτως, σὺς σιαλός Ἰλ. Ι. 208, Ὀδ. Ε. 41, 81, κτλ., — ἔνθα τὸ σιαλός εἶναι τὸ εἰδικώτερον ὄνομα ἱαγόμενον πρὸς πληρῆστερον προσδιορισμὸν, ὡς ἐν τοῖς ἀνθρ βιασιεύει, Ἰρηξ, κίρκος, σὺς κᾶπριος, κτλ. 2) πάχος, λίπος, στέαρ, Ἰπκ. 403. 11. II. = σιαλον, Ἐτυμολ. Μέγ. 712. 3, Μοῖρις, κλπ. (ἴδε σιαλον). — Καθ' Ἠσχύ.: σιαλοῖ· εὐτραφεῖς, λιπαροί..

σιᾶλο-χόος, ὄν, (χέω) δ' ἀφίνων τὸν σιαλον τὰ βῆ, σιαλιάρη·, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 7, π. Αἰτ. Χρῖν. Παθ. 2. 6· σ. ἄδένες, οἱ σιαλογόνιοι ἄδ.— ἐνεστέθεν σιαλοχόω, σιαλον χέω, σιαλιέζω, Ἰπκ. 357. 34.— Καθ' Ἠσχύ.: σιαλίχους· τὰς προσαρπάζοντας σιαλον ἐν τῷ προσβαλλέεσθαι..

σιᾶλω, (σιαλός) παχύνω, τρέφω, ἀλείφω μὲ λίπος, Ἠσχύ.— κᾶνω τι νὰ λάμπη, σιτλιδῶνω, δ' αὐτ. σιαλώδης, ες, (σιαλον) δ' ἄμιοις πρὸς σιαλιν, παράγων σιαλον, λιπαρός, Ἰπκ. 304. 51, Διον. Π. 791. II. (σιαλός) δ' ἄμιοις μὲ πάχος, παχύς, Ἰπκ. 678. 31.

σιᾶλωμα, τὸ, = σιαλον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀρεταί. II. περιφέρειαι τῆς ἀσιπίδος πρὸς κόσμησιν, Πολύδ. 6. 23, 4· πρβλ. σιαλώμαα.— Καθ' Ἠσχύ.— μέρος τι τοῦ ἔθλου τοῦ καλομένου θυροῦ..

σιᾶορ· ἔθλαος, Λάκωνας Ἠσχύ. σιᾶοια· ἢ σιᾶοα· πῆρα (σιᾶοα) Ἠσχύ. σιᾶδη, ἢ, Δωρ. ἀντὶ σιᾶδη, Καλλ. Λουτρ. Παῖδάδ. 28.— Καθ' Ἠσχύ.: σιᾶδοι· βροίαι..

σιᾶληθρα· ὀπίπανα τὰ περικεκνησμένα Ἠσχύ. Σιᾶβύλλα, ἢ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1095, 1116, Πλάτ. Φαῖδρ. 244B.— Κατὰ τὸν Ἰερών. (πρὸς Ἰοβ. 41) ἀντὶ ἴσο-δούλη (Δωρικ. Σιο-βόλλα), ἡ ἀγγέλουσα τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ, προφήτις. Οἱ παλαιότεροι ἀναγνωρίζουσιν μόνον μίαν Σιᾶβύλλαν (ἐπειδὴ τὸ Σιβυλλοί καὶ Βακίδοες, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 19, προδήλιος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἑταίρεισι). Ὡς τόπος αὐτῆς ἐφίοντο αἱ Ἐρυθραὶ ἢ ἡ Κύπρ, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 95, Σχόλ. εἰς Ἰλάτ. ἐνδ' ἄνωτ. βραδύτερον γίνεται λόγος περὶ πολλῶν Σιᾶβύλλων, ἴσως ἡ Δελφικῆ, ἢ Σαμία, κτλ., πρβλ. Σαλιμάς. εἰς Σολιν. σ. 75 ἰεζ., Ἀλεξάνδρου Χρῆσμ. Σιᾶβύλ. Ἐκδρ. 1, σ. 98 κέζ.— Ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. ἀπὸ τοῦ 320 π. Χ. φέρεται καὶ Σιᾶβύλλα.— ἴδε Κόντον Ἰλωσσ. Παρατηρ. σελ. 61.

Σιᾶβυλλαῖων, προλήω τὰ μέλλοντα ὡς ἡ Σιᾶβύλλα, Διόδ. 4. 66. Σιᾶβύλλεος, α. ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Σιᾶβύλλαν, Σ. βῆλοιοι, ἐν Ρώμῃ, Πλουτ. Φέβ. 4· τὰ Σιᾶβύλλεα Διον. Ἀλ. 6. 17, Πλουτ. Μάρκελλ. 3, κτλ. ὡσαύτως Σιᾶβυλλεακός, ἢ, ὁ, Διόδ. Ἐκλογ. 602. 37. Περὶ τῶν Σιᾶβυλλεῶν Χρησμῶν τῶν Ἑλλήνων ἴδε Ἀλεξάνδρου Χρῆσμ. Σιᾶβύλ. Ἐκδρ. 2· τῶν Ρωμαίων, αὐτόθι 3· τῶν Χριστιανῶν αὐτόθι 4.

Σιᾶβυλλεῖα, μιμουμαι τὴν Σιᾶβύλλαν μεταφορ., εἶμαι ἄμιοις πρὸς τὴν Σιᾶβύλλαν, φερόμαί τι γράβειν, Ἀριστοφ. Ἰπκ. 61. Σιᾶβυλλεστής, οὐ, ὁ, ὁ πιστεύων εἰς τὴν Σιᾶβύλλαν, Κέλσ. παρ' Ὀριγένη. 5. 61· μάντις, προφήτης, Πλουτ. Ἰλάρ. 42. σῖδῶν, ἢ, καὶ σῖδῶνης [ῶ], οὐ, ὁ, Ἄλεξ. ἐν Λευκαδίᾳ 3, Ἄνθ. Π. 7. 421, αὐτόθι 6. 93.— θρησκευτικὴ ἰδέγη, καὶ καθόλου, λόγη, ὄδρ, Διόδ. 18. 27., 20. 33.— ὑποκορ. σιδῶνιον, τὸ, Πολύδ. 6. 23, 9, Ἠσχύ. Πρβλ. ζιδῶνη, σιγῶνης, σιδῶνην.

σιγα, Ἐπίρρ. (σιγῆ) σιωπηλός, ἐν χρήσει πέρα τοῖς Ἄττικ. ποιηταῖς, σιγῆ ἔχοντες Σοφ. Φιλ. 258· σιγῆ ἔχουσα πρόσμενε δ' αὐτ. ἐν Ἠλ. 1236· ἀλλὰ σιγα πρόσμενε αἰτιόθι 1399· σιγῆ ἄκουειν δ' αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 819· κἀσθον σιγα Ἀριστοφ. Ἀγ. 59· ὡσαύτως ὡς ἐπιφώνημα, σιγα, σιωπή!· σούρι· Αἰσχύλ. Ἀγ. 1344· οὕτως, οὐ σιγα; ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 250· οὐ σιγῆ ἀνέξει; Σοφ. Αἴ. 75.— ὁ δημόσιος κηρὸς κραυγῶν ἐ.ε.γα: σιγα πᾶς (ἐξυπακ. ἐστω) Ἀριστοφ. Ἀγ. 238, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 532· σιγα κηρῶσσειν δ' αὐτ. ἐν Φοιν. 1224. 2) ἐν πολλῇ ἡσυχίᾳ, ὡς ἐν ψιθυρισμῷ, χαμηλῆ τῇ φωνῇ, ἡσυχός, μυστικῶς (πρβλ. σιγῆ II), τάδε σιγᾶ τὴν βασιλέα Αἰσχύλ. Ἀγ. 449· σιγῆ ἐπέργεται φάτις Σοφ. Ἄντ. 700· σιγα σῖμαινε δ' αὐτ. ἐν Φιλ. 22· σιγα μὲν ἠρώσσειν ἐκέλευτο Ὀρρ. Ἀργ. 700· πῶς αἰ πατρώα σ' ἄλοκος φέρειν.. σιγῆ ἔδυναθῆσαν; Σοφ. Ο. Τ. 1212.

σιγά, προστ. τοῦ σιαγῶ, δ' ἴδε — σιγά, Δωρ. ἀντὶ σιγῆ. σιγᾶ. γ ἔνικ. τοῦ σιαγῶ ἢ Δωρ. δοτ. τοῦ σιγῆ. σιγᾶζω, παραγγέλλω τινὰ νὰ σιγήσῃ, ἐπιβάλλω σιγῆν εἰς τινα, τινὰ Ξεν. Ἄν. β. 1, 32· τύπτωσαν Ὀσκ. Κυν. 3. 286.— Καθ' Ἠσχύ.: ἐπὶ τοῦ σιγᾶν λιπαροῦντα.